

Domišljija ne pozna meja

Domišljija ne pozna meja, to je res. In je tudi tokrat ni, ko me je obiskal marsovček Pipipi. Pravzaprav sem ga obiskala jaz, vendar o tem pozneje.

Sprehajala sem se, ko zagledam, kako ljudje bežijo proti meni. Moje radovedno oko je hotelo precej vedeti, kaj je to in šla sem pogledat. Oh, ko nikoli ne bi šla pogledat!

Pridem tja, pa zagledam nekaj majhnega; nekaj decimetrov veliki možic, zelene barve mi pride naproti. »Ho, ho, ho,« se zasmiejem, »takega možica so se ljudje ustrašili?« In: »Ha, ha, ha,« se zasmije z gromkim glasom možic, da sem se skrila kar za plot v bližini. »Sreča, da je tale neumni plot tu,« sem rekla sama sebi, namreč ravno trčila sem vanj.

Ko sva se z možicem pobotala, mi je končno obljubil, da se ne bo hahljal s tako gromkim glasom, sicer me ne bo več videl tukaj. Ko sem mu povedala, kako mi je ime, se je hahljal in se prijel za trebuh (ne ravno za trebuh, ker ga sploh ni imel, ampak za čudno glavo). Bila sem na moč užaljena, on pa takrat, ko sem se mu jaz smejala zaradi njegovega imena. »Avtomobilska hupa, ali ne,« sem mu rekla. On pa je bil užaljen, čeprav ni vedel, kaj naj bi to bilo.

Spet sva se pobotala in mi je rekel, naj ga namesto Pipipi kličem kar Pi. Ker nisem hotela biti zadnja, sem mu rekla, naj me kliče Ja. Zaradi njegovega Pi pa sem komaj premagovala smeh. Kot star prijatelj me je povabil v svoj leteči krožnik, ki je oddajal zeleno-rumeno svetlobo, in mi povedal vse o sebi, jaz pa o sebi. Ker je more kaj kmalu zapustiti našo ljubo zemljo, mi je obljubil, da mi bo pisal. S solznimi očmi

sem gledala, ko je odhajal — ravno ob lepem sončnem zahodu. Mehka svetloba je ožarjala travnik, na katerem je bil Pijev krožnik.

Res mi je pisal in še danes mu odpišem. Poslal mi je marsovske ho-ha bonbone.

Če je vse to res, presodite sami, če pa ne, pa ne. Vendar jaz vem, da je bilo to res. Še danes vidim, kako mi maha z Marsa Pipipi. Joj, katera zvezda je pravzaprav Mars?

JASNA LAVRIH, 5. b
OŠ Ketteja in Murna

FICKO

Jaz imam pa Ficka,
to je mala opica.
Z njo se veselim, igram,
sem, vesela, da jo imam.
Pije sok, solato je,
hitre, urne ima noge.
Celo sobo je zavzel,
ne bi rad v hiški ždel.
Kadar grem, mi roko da,
oh, ta mala opica.

HELENA ŠTRUC, 6. b
OŠ Ketteja in Murna

Vaška cesta

Foto DUŠAN JEŽ

V PRAVLJIČNI DEŽELI

Nekega dne, ko sem prišla domov, me je v nabiralniku čakalo pismo. Takoj sem ga odprla in prebrala, da me Pika nogavička vabi na zabavo.

Ves teden sem se pripravljala na praznova-

nje. V soboto sem ves čas gledala skozi okno, kdaj se bo pred blokom ustavil avto. Končno je okrog poldneva le pripeljal. Bil je čudne oblike. Hitro sem se oblekla in stekla po stopnicah. V avtu so me že čakali Pika, Ficko, Tomaž in Anica. Vsedla sem se vanj in že smo se odpeljali proti vili Čira-Čara.

Tam nas je čakala pisana družba. V naslanjaču se je gugala Kljukčeva babica. Na balkonu sta se Janko in Metka igrala s Pikinim konjem, Ficko pa je veselo skakal po strehi. Na zabavo so prišli tudi Sneguljčica in sedem pačkov, volk Požeruh in sedem kozličkov, pa tudi moji trije junaki Mišek, Zajček in Ježek so bili tam. Najprej nam je zapel račji zbor, potem pa so zaplesale Pepelka, mačeha in njeni hčeri. Janko, Metka in čarovnica so nam pokazali nekaj čarovnij iz njihove čokoladne hišice. Ostržek nam je zaigral na kitaro, medvedek Pu pa na harmoniko. Pika je od daleč pomahala Kljukcu, naj že vendar s kravo Lisko pripeljeta sedemnadstropno torto. Vsakemu je Pepelka odrezala velik kos čokoladne torte in nalila poln kozarec mleka. Potem se je začelo tekmovanje. V tekmovanju, kdo bo pojedel največji kos torte, je zmagal volk Požeruh. V dvigovanju uteži je seveda zmagala Pika in v skokih čez ovire je zmagal zajček Repko. Za nagrado je Repko dobil veliko repo in polno vrečo korenja.

Nekaj časa smo se še igrali, potem pa smo se vsi zaspani in utrujeni vrnili domov na začaranih preprogah.

HELENA ŠTRUC, 6. b
OŠ Ketteja in Murna

Kadar se izgubi

Kadar se kakšen mulc izgubi,
vedno kriči,
kriči za tri,
da cela ulica tja pridrvi.
Sprasujejo ga:
Kaj ti je mali?
Ali gori?
Kaj se ruši?
Čigav si ti?
A mali le joka
vztrajno molči.
Nič ne govori
in si misli: Kaj to vas briga,
to so moje stvari.

BARBARA JAGODIČ, 6. b
OŠ Ketteja in Murna

MIŠEK

Naš mali Mišek
podal se je na pot,
v upanju,
da tokrat šlo bo brez nezdod.
A že na prvem klancu
srečal je medveda,
ki si domov je nosil
lonec meda.
In Mišek brž oceni,
da med bo zanj poceni,
če se zgodi nezdoda,
ker medved je neroda.
Ko medved se spodbije,
in med se mu polije,
Mišek brž priskoči
in smrček vanj pomoči.
Potem se je začelo,
ko srečal je čebelo,
saj on ji ni bil kos,
ko pičila ga je v nos.
Nos močno ga je bolel,
zato k zdravniku je odšel,
a tam še po stopnicah je zletel.

HELENA ŠTRUC, 6. b
OŠ Ketteja in Murna